

Vai! și cum își bate peptul
 Ințeleptul,
 Care ȃi cu ȃi cȃrpind
 Ale sale ȃile pline
 De suspine,
 Vede cȃrȃile'ı minȃind!»

și dintr'o altȃ poesie, din care se pȃte cu-
 nȃsce inima sa :

«De ce pe ceru'ȃi luce mai vesel al tȃu sȃre,
 «De ce 'n cȃmpie'ȃi rȃde mai vesel a ta flȃre,
 «De ce, o Romȃnie! de ce ın loc de nuorȃ,
 «Pe frunte'ȃi e luminȃ, sub talpa ta sunt florȃ?»

Intrȃbȃ veneticul, ıntrȃbȃ tot strȃinul,
 ın suflet cu trȃdarea, pe limbȃ cu veninul;
 Și țera mea superbȃ raspunde : — «a 'nviat,
 «Din mortȃ Romȃnul nostru, de voȃ crucificat!»

Lividȃ buzȃ mișcȃ, și unul altuȃ semne
 Toȃi sbiri'și fac, și vorbe impure, vorbe demne
 De dınșuȃ, — vorbe pline de fȃiere respȃndescȃ—...
 O! eartȃ-li Romȃne, cȃ nu sciȃ ce vorbescȃ!

Sunt orbȃ: nu vȃd ın juru'ȃi toȃi fiȃ cum s'adunȃ!
 Sunt surȃȃ: n'aud fanfara ce 'n munȃȃi tȃe resunȃ!
 O! eartȃ-li Romȃne! — La cȃnȃ și la vrȃjmașȃ
 Dȃ pȃne — cȃcȃ ai multȃ — dȃ pȃne sȃe ıngrașȃ!

Eȃ sciȃ, cȃ Domnul vȃrsȃ luminȃ din 'nȃlȃtime
 Pe ȃmenȃ și pe fȃiare, pe gȃȃ și pe victime.